

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο πενταμελές τμήμα)
της 17ης Ιουνίου 1998 *

Στην υπόθεση T-174/95,

Svenska Journalistförbundet, ένωση σουηδικού δικαίου, με έδρα τη Στοκχόλμη, εκπροσωπούμενη από τους Onno W. Brouwer, δικηγόρο Άμστερνταμ, και Frédéric P. Louis, δικηγόρο Βρυξελλών, επικουρούμενους από την Deirdre Curtin, καθηγήτρια στο Πανεπιστήμιο της Ουτρέχτης, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο των Loesch και Wolter, 11 Rue Goethe,

προσφεύγουσα,

υποστηριζόμενη από

το **Βασίλειο της Σουηδίας**, εκπροσωπούμενο από τη Lotty Nordling, γενικό διευθυντή της νομικής υπηρεσίας του Υπουργείου Εξωτερικών,

το **Βασίλειο της Δανίας**, εκπροσωπούμενο από τους Peter Biering, προϊστάμενο του Υπουργείου Εξωτερικών, και Laurids Mikaelson, πρέσβη, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Δανίας, 4, boulevard Royal,

και

το **Βασίλειο των Κάτω Χωρών**, εκπροσωπούμενο από τους Marc Fierstra και Johannes Steven van den Oosterkamp, νομικούς συμβούλους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία των Κάτω Χωρών, 5, rue C. M. Spoor,

παρεμβαίνοντα,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενο από τους Giorgio Maganza και Diego Canga Fano, νομικούς συμβούλους, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Alessandro Morbilli, γενικό διευθυντή της διεύθυνσεως νομικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad-Adenauer,

καθού,

υποστηριζόμενο από

τη **Γαλλική Δημοκρατία**, εκπροσωπούμενη από την Catherine de Salins, υποδιευθύντρια της διεύθυνσεως νομικών υποθέσεων του Υπουργείου Εξωτερικών, και τον Denys Wibaux, γραμματέα εξωτερικών υποθέσεων στην ίδια διεύθυνση, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Γαλλίας, 8 B, boulevard Joseph II,

και

το **Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας**, εκπροσωπούμενο από John Collins, του Treasury Solicitor's Department, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία του Ηνωμένου Βασιλείου, 14, boulevard Roosevelt,

παρεμβαίνοντες,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως της αποφάσεως του Συμβουλίου της 6ης Ιουλίου 1995, με την οποία το Συμβούλιο αρνήθηκε στην προσφεύγουσα την αιτηθείσα πρόσβαση σε ορισμένα έγγραφα αφορώντα την Ευρωπαϊκή Αστυνομική Υπηρεσία (Europol), στο πλαίσιο της αποφάσεως 93/731/ΕΚ του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Συμβουλίου (ΕΕ L 340, σ. 43),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τέταρτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, P. Lindh, J. Azizi, J. D. Cooke και M. Jaeger, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 17ης Σεπτεμβρίου 1997,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

- 1 Στην τελική πράξη της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση (στο εξής: Συνθήκη ΕΕ), που υπογράφηκε στο Μάαστριχτ στις 7 Φεβρουαρίου 1992, τα κράτη μέλη προσάρτησαν μια δήλωση (αριθ. 17) σχετικά με το δικαίωμα προσβάσεως στην πληροφόρηση, η οποία έχει ως εξής:

«Η Συνδιάσκεψη θεωρεί ότι η διαφάνεια της διαδικασίας λήψεως αποφάσεως ενισχύει τη δημοκρατικότητα των οργάνων καθώς και την εμπιστοσύνη του κοινού προς τον διοικητικό μηχανισμό. Γι' αυτόν τον λόγο, η Συνδιάσκεψη συνιστά να υποβάλει η Επιτροπή στο Συμβούλιο, το αργότερο το 1993, έκθεση σχετικά με μέτρα που αποσκοπούν να διευρύνουν την πρόσβαση του κοινού στις πληροφορίες που διαθέτουν τα όργανα.»

- 2 Στις 8 Ιουνίου 1993, η Επιτροπή δημοσίευσε την ανακοίνωση 93/C 156/05, σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα των οργάνων (ΕΕ C 156, σ. 5), την οποία υπέβαλε στις 5 Μαΐου 1993 στο Συμβούλιο, το Κοινοβούλιο και την Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή. Στις 17 Ιουνίου 1993, η Επιτροπή δημοσίευσε την ανακοίνωση 93/C 166/04, σχετικά με τη διαφάνεια στην Κοινότητα (ΕΕ C 166, σ. 4), την οποία επίσης υπέβαλε στις 2 Ιουνίου 1993 στο Συμβούλιο, το Κοινοβούλιο και την Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή.
- 3 Στις 6 Δεκεμβρίου 1993, το Συμβούλιο και η Επιτροπή εξέδωσαν έναν κώδικα συμπεριφοράς σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ L 340, σ. 41, στο εξής: κώδικας συμπεριφοράς) και ανέλαβαν αντιστοίχως την υποχρέωση να λάβουν τα απαραίτητα μέτρα για τη θέση σε εφαρμογή των αρχών που θεσπίστηκαν με τον κώδικα συμπεριφοράς πριν από την 1η Ιανουαρίου 1994.
- 4 Το Συμβούλιο, για να διασφαλίσει την εκτέλεση της υποχρέωσης αυτής, εξέδωσε στις 20 Δεκεμβρίου 1993 την απόφαση 93/731/ΕΚ, σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Συμβουλίου (ΕΕ L 340, σ. 43, στο εξής: απόφαση 93/731), προκειμένου να θέσει σε εφαρμογή τις θεσπισθείσες με τον κώδικα συμπεριφοράς αρχές. Το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση αυτή βάσει του άρθρου 151, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΚ, σύμφωνα με την οποία «το Συμβούλιο θεσπίζει τον εσωτερικό του κανονισμό».
- 5 Το άρθρο 1 της αποφάσεως 93/731 ορίζει:

«1. Το κοινό έχει πρόσβαση στα έγγραφα του Συμβουλίου σύμφωνα με τους όρους που προβλέπει η παρούσα απόφαση.

2. Ως έγγραφο του Συμβουλίου νοείται κάθε γραπτό κείμενο με στοιχεία που έχει στην κατοχή του το Συμβούλιο, ανεξάρτητα από τον χρησιμοποιούμενο υλικό φορέα, στον οποίο έχει καταχωρηθεί, με την επιφύλαξη του άρθρου 2, παράγραφος 2.»

6 Το άρθρο 2, παράγραφος 2, προβλέπει ότι οι αιτήσεις που αφορούν έγγραφα ο συντάκτης των οποίων δεν είναι το Συμβούλιο πρέπει να απευθύνονται απ' ευθείας στον συντάκτη των εν λόγω εγγράφων.

7 Το άρθρο 4, παράγραφος 1, ορίζει:

«Δεν επιτρέπεται η πρόσβαση σε έγγραφο του Συμβουλίου του οποίου η κοινο-
λόγηση είναι δυνατόν να αποβεί σε βάρος:

— της προστασίας του δημοσίου συμφέροντος (δημόσια ασφάλεια, διεθνείς
σχέσεις, νομισματική σταθερότητα, δικαστικές διαδικασίες, επιθεωρήσεις και
έρευνες),

— της προστασίας του ατόμου και της ιδιωτικής ζωής,

— της προστασίας του απορρήτου στον εμπορικό και βιομηχανικό τομέα,

— της προστασίας των οικονομικών συμφερόντων της Κοινότητας,

— της προστασίας της εχεμύθειας που ζήτησε το φυσικό ή νομικό πρόσωπο το
οποίο έδωσε μία από τις πληροφορίες τις περιλαμβανόμενες στο έγγραφο ή
την οποία απαιτεί η νομοθεσία του κράτους μέλους που έδωσε μία από τις
πληροφορίες αυτές.»

8 Στο άρθρο 4, παράγραφος 2, προστίθεται ότι «η πρόσβαση σε έγγραφο του
Συμβουλίου μπορεί να μην επιτραπεί για λόγους προστασίας του απορρήτου
των διασκέψεων του Συμβουλίου».

- 9 Τα άρθρα 2, παράγραφος 1, 3, 5 και 6 περιγράφουν μεταξύ άλλων την ακολουθητέα διαδικασία σχετικά με την υποβολή αιτήσεων προσβάσεως σε έγγραφα και την απάντηση του Συμβουλίου στις αιτήσεις αυτές.
- 10 Το άρθρο 7 ορίζει:

«1. Οι αρμόδιες υπηρεσίες της Γενικής Γραμματείας ενημερώνουν γραπτώς τον αιτούντα, μέσα σε προθεσμία ενός μηνός, είτε για τη θετική συνέχεια που επιφυλάχθηκε στην αίτησή του είτε για την πρόθεση αρνητικής απάντησης. Στην τελευταία αυτή περίπτωση ο ενδιαφερόμενος πληροφορείται επίσης τους λόγους της πρόθεσης αυτής καθώς και ότι διαθέτει προθεσμία ενός μηνός για να συντάξει επιβεβαιωτική αίτηση προκειμένου να επιτύχει την αναθεώρηση της θέσης αυτής, ειδάλλως θεωρείται ότι παραιτήθηκε από την αρχική του αίτηση.

2. Η παράλειψη απάντησης σε μια αίτηση, μέσα σε ένα μήνα από την υποβολή της ισοδυναμεί με απόρριψη, εκτός εάν ο αιτών υποβάλει, μέσα στην ίδια προθεσμία, την προαναφερθείσα επιβεβαιωτική αίτηση.

3. Η απόφαση απόρριψης μιας επιβεβαιωτικής αίτησης, η οποία πρέπει να υποβληθεί μέσα σε ένα μήνα από την υποβολή της αρχικής αίτησης, είναι δεόντως αιτιολογημένη. Κοινοποιείται γραπτώς στον αιτούντα το ταχύτερο δυνατόν, αυτός δε ενημερώνεται ταυτόχρονα σχετικά με το περιεχόμενο των διατάξεων των άρθρων 138 Ε και 173 της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, οι οποίες αφορούν αντίστοιχα τους όρους υπό τους οποίους τα φυσικά πρόσωπα προσφεύγουν στο διαμεσολαβητή και τον έλεγχο της νομιμότητας των πράξεων του Συμβουλίου από το Δικαστήριο.

4. Η παράλειψη απάντησης μέσα στον επόμενο μήνα από την υποβολή της επιβεβαιωτικής αίτησης ισοδυναμεί με απορριπτική απόφαση.»

Ιστορικό της προσφυγής

- 11 Μετά την προσχώρηση του Βασιλείου της Σουηδίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση την 1η Ιανουαρίου 1995, η προσφεύγουσα αποφάσισε να εξετάσει κατά ποιο τρόπο οι σουηδικές αρχές εφάρμοζαν το δικαίωμα προσβάσεως στην πληροφόρηση των Σουηδών πολιτών σχετικά με τα συναφή προς τη δραστηριότητα της Ευρωπαϊκής Ενώσεως έγγραφα. Για τον σκοπό αυτό, η προσφεύγουσα ήρθε σε επαφή με 46 σουηδικές αρχές, μεταξύ των οποίων το σουηδικό Υπουργείο Δικαιοσύνης και η εθνική διεύθυνση αστυνομίας (Rikspolisstyrelsen). Η προσφεύγουσα υπέβαλε αίτηση προσβάσεως σε ορισμένα έγγραφα του Συμβουλίου σχετικά με τη δημιουργία της Ευρωπαϊκής Αστυνομικής Υπηρεσίας (στο εξής: Europol), εκ των οποίων η εθνική διεύθυνση αστυνομίας κατείχε 8 και το Υπουργείο Δικαιοσύνης 12. Σε απάντηση, στην προσφεύγουσα επιτράπηκε η πρόσβαση σε 18 εκ των 20 ζητηθέντων εγγράφων. Το Υπουργείο Δικαιοσύνης δεν επέτρεψε στην προσφεύγουσα την πρόσβαση σε δύο έγγραφα τα οποία αναφέρονταν στη θέση που έλαβαν κατά τις διαπραγματεύσεις η Ολλανδική και η Γερμανική Κυβέρνηση αντιστοίχως. Εξάλλου, είχαν αφαιρεθεί ορισμένα αποσπάσματα των εγγράφων στα οποία είχε επιτραπεί η πρόσβαση. Υπήρχε δε δυσχέρεια να εξακριβωθεί αν είχαν αφαιρεθεί ή όχι αποσπάσματα όσον αφορά ορισμένα έγγραφα.
- 12 Στις 2 Μαΐου 1995, η προσφεύγουσα ζήτησε και από το Συμβούλιο την πρόσβαση στα ίδια προαναφερθέντα 20 έγγραφα.
- 13 Με έγγραφο της 1ης Ιουνίου 1995, η Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου έκανε δεκτή την αίτηση προσβάσεως σε 2 έγγραφα μόνον, τα οποία περιείχαν ανακοινώσεις ως προς τις προτεραιότητες της μελλοντικής γαλλικής προεδρίας του Συμβουλίου στον τομέα του ασύλου, της μεταναστεύσεως και της δικαιοσύνης. Το Συμβούλιο δεν επέτρεψε την πρόσβαση στα υπόλοιπα 18 έγγραφα λόγω του ότι «τα έγγραφα 1 έως 15 και 18 έως 20 καλύπτονται από την αρχή της προστασίας του απορρήτου, όπως διατυπώνεται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, της αποφάσεως [93/731]».
- 14 Στις 8 Ιουνίου 1995 η προσφεύγουσα υπέβαλε στο Συμβούλιο επιβεβαιωτική αίτηση για την επανεξέταση της αποφάσεως με την οποία το Συμβούλιο αρνήθηκε την πρόσβαση στα έγγραφα.

- 15 Κατόπιν τούτου, η αρμόδια υπηρεσία της Γενικής Γραμματείας, σε συνεργασία με τη Νομική Υπηρεσία του Συμβουλίου, συνέταξε υπηρεσιακό σημείωμα προς την ομάδα «πληροφόρηση» της Επιτροπής Μονίμων Αντιπροσώπων (στο εξής: Coreper) και του Συμβουλίου. Διανεμήθηκε σχέδιο απαντήσεως μαζί με την ανταλλαγείσα προηγουμένως αλληλογραφία μεταξύ της προσφεύγουσας και της Γενικής Γραμματείας του Συμβουλίου, καθώς και υπηρεσιακό σημείωμα της 15ης Μαΐου 1995 του Elsen, γενικού διευθυντή της Γενικής Διευθύνσεως Δικαιοσύνη και Εσωτερικές Υποθέσεις (ΓΔ Η) του Συμβουλίου, το οποίο είχε συνταχθεί κατά την εξέταση της πρώτης αιτήσεως (στο εξής: υπηρεσιακό σημείωμα του Elsen). Το σημείωμα αυτό περιείχε σύντομη έκθεση του περιεχομένου των εγγράφων, καθώς και προκαταρκτική εκτίμηση ως προς τη δυνατότητα κοινολογήσεως των εγγράφων αυτών. Το υπηρεσιακό σημείωμα αυτό κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα για πρώτη φορά στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, ως παράρτημα στο υπόμνημα αντικρούσεως του Συμβουλίου. Στις 3 Ιουλίου 1995, η ομάδα «πληροφόρηση» αποφάσισε να θέσει σε κυκλοφορία άλλα 2 έγγραφα, αρνήθηκε όμως την πρόσβαση στα υπόλοιπα 16. Κατά τη διάρκεια συνεδριάσεως της 5ης Ιουλίου 1995, το Coreper ενέκρινε το προταθέν από την εν λόγω ομάδα σχέδιο απαντήσεως.
- 16 Το Συμβούλιο τονίζει ότι όλα τα εν λόγω έγγραφα βρίσκονταν στην κατοχή των μελών του Συμβουλίου και, κατά τη συνεδρίαση της ομάδας «πληροφόρηση» της 3ης Ιουλίου, μπορούσε να είχε γίνει εξέταση αντιγράφων των εγγράφων.
- 17 Μετά τη συνεδρίαση του Coreper, το Συμβούλιο απάντησε στην επιβεβαιωτική αίτηση με επιστολή της 6ης Ιουλίου 1995 (στο εξής: επίδικη απόφαση), με την οποία το Συμβούλιο επέτρεψε την πρόσβαση σε 2 επιπλέον έγγραφα, απέρριψε όμως την αίτηση ως προς τα υπόλοιπα 16.
- 18 Το Συμβούλιο έδωσε τις εξής εξηγήσεις:

«Κατά τη γνώμη του Συμβουλίου, η πρόσβαση στα έγγραφα αυτά δεν μπορεί να επιτραπεί γιατί η κοινολόγησή τους μπορεί να θίξει το δημόσιο συμφέρον (δημόσια ασφάλεια) και λόγω του ότι τα έγγραφα αυτά αφορούν τις διασκέψεις του Συμβουλίου, συμπεριλαμβανομένων των θέσεων που έχουν λάβει τα μέλη του Συμβουλίου, και καλύπτονται από το καθήκον τηρήσεως του απορρήτου.

Τέλος, επιθυμώ να επιστήσω την προσοχή σας στις διατάξεις των άρθρων 138 Ε και 173 της Συνθήκης ΕΚ, που αφορούν αντίστοιχα τους όρους που απαιτούνται για την υποβολή καταγγελίας εκ μέρους φυσικού προσώπου στον διαμεσολαβητή ή προσφυγής κατά των πράξεων του Συμβουλίου ενώπιον του Δικαστηρίου.»

Διαδικασία

- 19 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 Σεπτεμβρίου 1995, η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή.
- 20 Με δικόγραφο που κατέθεσε στις 9 Φεβρουαρίου 1996, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ζήτησε να παρέμβει προς στήριξη των αιτημάτων της προσφεύγουσας. Εν συνεχεία, παραιτήθηκε της παρεμβάσεώς του.
- 21 Με διάταξη του προέδρου του τετάρτου τμήματος του Πρωτοδικείου της 23ης Απριλίου 1996, έγιναν δεκτές οι παρεμβάσεις του Βασιλείου της Δανίας, του Βασιλείου των Κάτω Χωρών και του Βασιλείου της Σουηδίας υπέρ των αιτημάτων της προσφεύγουσας, ενώ έγιναν δεκτές οι παρεμβάσεις της Γαλλικής Δημοκρατίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας υπέρ των αιτημάτων του καθού.
- 22 Με έγγραφο το οποίο παρελήφθη στις 3 Απριλίου 1996, το Συμβούλιο επέστησε την προσοχή του Πρωτοδικείου στο γεγονός ότι ορισμένα κρίσιμα έγγραφα, ιδιαίτερα το υπόμνημά του αντικρούσεως στην παρούσα υπόθεση, είχαν κοινολογηθεί διά του δικτύου Internet. Κατά την άποψη του Συμβουλίου, η συμπεριφορά της προσφεύγουσας θίγει την ομαλή διεξαγωγή της διαδικασίας. Το Συμβούλιο ζήτησε από το Πρωτοδικείο να λάβει τα κατάλληλα μέτρα προς αποφυγή άλλων παρομοίων πράξεων εκ μέρους της προσφεύγουσας.

- 23 Το Πρωτοδικείο αποφάσισε να κρίνει το γεγονός αυτό ως παρεμπύπτον ζήτημα κατά την έννοια του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας και ζήτησε από τους διαδίκους να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους επί του ζητήματος αυτού. Εν αναμονή της απαντήσεώς τους, αναστάλη η έγγραφη διαδικασία. Η προσφεύγουσα καθώς και η Γαλλική, η Δανική, η Ολλανδική, η Σουηδική Κυβέρνηση και η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου υπέβαλαν παρατηρήσεις.
- 24 Ενόψει των παρατηρήσεων αυτών, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να θέσει τέρμα στην αναστολή της διαδικασίας, με την επιφύλαξη της συνέχειας που επρόκειτο να δώσει στο ζήτημα αυτό (βλ. κατωτέρω σκέψεις 135 έως 139).
- 25 Με απόφαση της 4ης Ιουνίου 1996, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να παραπέμψει την υπόθεση ενώπιον του τετάρτου πενταμελούς τμήματος. Δεν έγινε δεκτή αίτηση του Συμβουλίου της 20ής Ιουνίου 1996 με αίτημα την παραπομπή της υποθέσεως ενώπιον της ολομελείας.
- 26 Η έγγραφη διαδικασία περατώθηκε στις 7 Απριλίου 1997.

Αιτήματα των διαδίκων

- 27 Η προσφεύγουσα, υποστηριζόμενη από το Βασίλειο της Δανίας και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την επίδικη απόφαση·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

28 Το Βασίλειο της Σουηδίας ζητεί από το Πρωτοδικείο να ακυρώσει την επίδικη απόφαση.

29 Το Συμβούλιο ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει απαράδεκτο το σύνολο της προσφυγής·

— επικουρικώς, να κρίνει την προσφυγή απαράδεκτη καθόσον αφορά έγγραφα τα οποία έχει ήδη λάβει η προσφεύγουσα και από τα οποία δεν έχουν αφαιρεθεί αποσπάσματα·

— έτι επικουρικότερον, να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

30 Η Γαλλική Δημοκρατία ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

31 Το Ηνωμένο Βασίλειο ζητεί από το Πρωτοδικείο να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη και, επικουρικώς, ως αβάσιμη.

Επί του παραδεκτού

- 32 Το Συμβούλιο επικαλείται πολλούς λόγους απαραδέκτου, οι οποίοι αντλούνται αντιστοίχως από την ταυτότητα της προσφεύγουσας, τη μη τήρηση της προθεσμίας ασκήσεως της προσφυγής, την έλλειψη εννόμου συμφέροντος της προσφεύγουσας και την αναρμοδιότητα του Πρωτοδικείου. Θα εξετασθούν διαδοχικά οι λόγοι αυτοί περί απαραδέκτου.

Επί της ταυτότητας της προσφεύγουσας

- 33 Η Svenska Journalistförbundet είναι η σουηδική ένωση δημοσιογράφων. Η ένωση αυτή κατέχει και δημοσιεύει εφημερίδα ονομαζόμενη Tidningen Journalisten. Το δικόγραφο της προσφυγής φέρει στο άνω μέρος την ένδειξη «Svenska Journalistförbundet tidning» και «Tidningen Journalisten». Στην προσφυγή αναφέρεται ότι η προσφεύγουσα είναι το περιοδικό της Svenska Journalistförbundet, η σχέση όμως μεταξύ της ενώσεως και της εφημερίδας δεν εξηγείται σαφώς. Συνεπώς, κατά την έγγραφη διαδικασία, η Tidningen Journalisten απεκλήθη «η προσφεύγουσα».

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 34 Σε απάντηση σε γραπτό ερώτημα του Πρωτοδικείου, οι εκπρόσωποι της προσφεύγουσας ανέφεραν, με τηλεομοιοτυπία της 4ης Αυγούστου 1997, ότι η προσφυγή πρέπει να θεωρηθεί ως ασκηθείσα από την Svenska Journalistförbundet, ως ιδιοκτήτρια του περιοδικού, εφόσον μόνον αυτή, κατ' εφαρμογήν του σουηδικού δικαίου, νομιμοποιείται για την άσκηση προσφυγής.
- 35 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, οι εκπρόσωποι της προσφεύγουσας προσέθεσαν ότι κάθε διάκριση μεταξύ της Svenska Journalistförbundet και της Tidningen Journalisten είναι τεχνητή. Η αίτηση και η επιβεβαιωτική αίτηση που απεστάλησαν στο Συμβούλιο υποβλήθηκαν σε επιστολόχαρτο με την ένδειξη

Svenska Journalistförbundet και Tidningen Journalisten και το Συμβούλιο απάντησε στη Svenska Journalistförbundet tidning. Συνεπώς, η Svenska Journalistförbundet ήταν διάδικος στην υπόθεση εξ αρχής.

- 36 Η Ολλανδική Κυβέρνηση κρίνει ότι θα ήταν υπερβολική τυπολατρεία να θεωρηθεί ότι προσφυγή η οποία ασκείται από ανεξάρτητο τμήμα ενός νομικού προσώπου δεν θεωρείται ασκηθείσα από αυτό το νομικό πρόσωπο, δεδομένου ότι είναι σαφές στην παρούσα υπόθεση ότι είχε δοθεί προσήκουσα εντολή για την άσκηση της προσφυγής και ουδόλως θίγονται τα συμφέροντα των διαδίκων στη διαδικασία.
- 37 Με επιστολή της 9ης Σεπτεμβρίου 1997, το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι η Tidningen Journalisten, την οποία είχε θεωρήσει ως προσφεύγουσα εν προκειμένω, ενόψει της απαντήσεως των εκπροσώπων της προσφεύγουσας, δεν νομιμοποιείται σύμφωνα με το σουηδικό δίκαιο.
- 38 Εξάλλου, το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι, ακόμη και αν η Svenska Journalistförbundet μπορεί να υποκαθιστά την Tidningen Journalisten, δεν μπορεί να θεωρείται ως αποδέκτης της απαντήσεως του Συμβουλίου της 6ης Ιουλίου 1995 και η απόφαση αυτή δεν την αφορά άμεσα και ατομικά.
- 39 Συνεπώς, το Συμβούλιο ζητεί από το Πρωτοδικείο να κρίνει την προσφυγή απαράδεκτη.

Κρίση του Πρωτοδικείου

- 40 Η πρώτη σελίδα του δικογράφου της προσφυγής αναφέρεται στην Tidningen Journalisten και στην «Svenska Journalistförbundet tidning».

- 41 Η εντολή που δόθηκε στους εκπροσώπους της προσφεύγουσας, συνταχθείσα σύμφωνα με το άρθρο 44, παράγραφος 5, στοιχείο β', του Κανονισμού Διαδικασίας, υπογράφηκε από τον Lennart Lund, αρχισυντάκτη του περιοδικού Tidningen Journalisten, επ' ονόματι της Svenska Journalistförbundet. Συναφώς, ως παράρτημα της τηλεομοιοτυπίας της 4ης Αυγούστου 1997 (βλ. ανωτέρω σκέψη 34), προστέθηκε στον φάκελο πιστοποιητικό που πιστοποιούσε ότι η Svenska Journalistförbundet είχε πράγματι αναθέσει στον Lennart Lund την άσκηση της παρούσας προσφυγής.
- 42 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφυγή ασκήθηκε στην πραγματικότητα από την Svenska Journalistförbundet υπό την ιδιότητά της ως ιδιοκτήτριας της Tidningen Journalisten.
- 43 Εφόσον η Svenska Journalistförbundet είναι νομικό πρόσωπο, το οποίο νομιμοποιείται σύμφωνα με το σουηδικό δίκαιο προς άσκηση προσφυγής, το Συμβούλιο δεν μπορεί επομένως να επικαλείται συναφώς το απαράδεκτο της προσφυγής.
- 44 Εξάλλου, εφόσον το Συμβούλιο απηύθυνε τις δύο αρνητικές απαντήσεις του της 1ης Ιουνίου και 6ης Ιουλίου 1995 στους «Christoph Andersson, Svenska Journalistförbundets tidning», δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι η Svenska Journalistförbundet δεν είναι αποδέκτης της επίδικης αποφάσεως.

Επί της προθεσμίας ασκήσεως της προσφυγής

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 45 Το Συμβούλιο αμφισβητεί ότι η προσφυγή ασκήθηκε εμπροθέσμως. Υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα έλαβε την επίδικη απόφαση στις 10 Ιουλίου 1995. Είχε λοιπόν προθεσμία δύο μηνών από της ημερομηνίας αυτής για να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως.

46 Το Συμβούλιο επισημαίνει ότι το άρθρο 1 του παραρτήματος II του Κανονισμού Διαδικασίας, όπως ίσχυε τότε, προέβλεπε ότι, για τους διαδίκους που δεν έχουν τη συνήθη διαμονή τους στο Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, οι δικονομικές προθεσμίες παρεκτείνονται ως εξής:

- για το Βασίλειο του Βελγίου κατά δύο ημέρες·
- για την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, το ευρωπαϊκό έδαφος της Γαλλικής Δημοκρατίας και το ευρωπαϊκό έδαφος του Βασιλείου των Κάτω Χωρών κατά έξι ημέρες·
- για το ευρωπαϊκό έδαφος του Βασιλείου της Δανίας, για το Βασίλειο της Ισπανίας, την Ιρλανδία, την Ελληνική Δημοκρατία, την Ιταλική Δημοκρατία, την Πορτογαλική Δημοκρατία (πλην των Αζορών και της Μαδέρας) και το Ηνωμένο Βασίλειο κατά δέκα ημέρες·
- για τις άλλες χώρες και εδάφη της Ευρώπης κατά δύο εβδομάδες.

47 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από τη Γαλλική Κυβέρνηση, αμφισβητεί ότι ο εφαρμοστέος στις άλλες χώρες κανόνας πρέπει να εφαρμοστεί και στα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και θεωρεί ότι η προσφεύγουσα έπρεπε να είχε ασκήσει την προσφυγή της τηρώντας προθεσμία λόγω αποστάσεως δέκα ημερών, προκειμένου να αποφεύγεται κάθε δυσμενής διάκριση μεταξύ των προσφευγόντων από χώρες που βρίσκονται μακρύτερα του Λουξεμβούργου απ' ότι η Σουηδία, οι οποίες απολαύουν προθεσμίας μόνο δέκα ημερών.

48 Η προσφεύγουσα επικαλείται την ίδια τη διατύπωση του άρθρου 1 του παραρτήματος II με την προαναφερθείσα μορφή του και θεωρεί ότι δεν ενισχύει τον ισχυρισμό του Συμβουλίου. Ουδενμία μνεία γίνεται σε «κράτη μέλη» ή «κράτη μη μέλη». Εφόσον δεν υπάρχει καθορισμένη συγκεκριμένη προθεσμία λόγω αποστάσεως για τη Σουηδία, η Σουηδία απολαύει της προθεσμίας δύο εβδομάδων που ισχύει για όλα τα ευρωπαϊκά κράτη που δεν αναφέρονται συγκεκριμένα. Το επιχείρημα του Συμβουλίου ως προς τη δυσμενή διάκριση δεν είναι πειστικό, εφόσον πολλές τοποθεσίες του Βελγίου βρίσκονται μακρύτερα του Λουξεμ-

βούργου απ' ό,τι ορισμένες τοποθεσίες των Κάτω Χωρών, αλλά όλοι οι κάτοικοι του Βελγίου απολαύουν προθεσμίας δύο ημερών, ενώ οι κάτοικοι των Κάτω Χωρών απολαύουν όλοι προθεσμία έξι ημερών. Μόνον η ερμηνεία της προσφεύγουσας πληροί τις απαιτήσεις της ασφαλείας δικαίου.

- 49 Την ερμηνεία αυτή υποστηρίζουν η Σουηδική και η Ολλανδική Κυβέρνηση. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ο εκπρόσωπος της Σουηδικής Κυβερνήσεως τόνισε ότι η Σουηδική Κυβέρνηση είχε προηγουμένως προθεσμία δύο εβδομάδων.

Κρίση του Πρωτοδικείου

- 50 Κατά πάγια νομολογία, οι κοινοτικές διατάξεις περί δικονομικών προθεσμιών πρέπει να τηρούνται αυστηρά για λόγους ασφαλείας δικαίου και λόγω της ανάγκης να αποφεύγεται κάθε αυθαίρετη διάκριση ή μεταχείριση κατά την απονομή της δικαιοσύνης (διάταξη του Δικαστηρίου της 5ης Φεβρουαρίου 1992, C-59/91, Γαλλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-525, σκέψη 8).

- 51 Το άρθρο 1 του παραρτήματος II του Κανονισμού Διαδικασίας, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο ασκήσεως της προσφυγής, δεν επιτρέπει να θεωρείται ότι η δικονομική προθεσμία λόγω αποστάσεως που ισχύει για τη Σουηδία είναι δέκα ημερών και όχι δύο εβδομάδων. Πράγματι, η προθεσμία των δέκα ημερών ισχύει μόνον για ορισμένες χώρες που κατονομάζονται συγκεκριμένα, μεταξύ των οποίων δεν περιλαμβάνεται η Σουηδία. Συνεπώς, η προθεσμία των δύο εβδομάδων ισχύει για τις χώρες και τα εδάφη της Ευρώπης για τα οποία δεν έχει καθοριστεί συντομότερη προθεσμία, δηλαδή και για τη Σουηδία.

- 52 Επομένως, η προσφυγή ασκήθηκε εμπροθέσμως.

Επί του εννόμου συμφέροντος της προσφεύγουσας να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 53 Το Συμβούλιο αμφισβητεί επίσης το παραδεκτό της προσφυγής όσον αφορά τα έγγραφα που έχει ήδη λάβει η προσφεύγουσα από τις σουηδικές αρχές, τουλάχιστον στο μέτρο που δεν τους έχουν αφαιρεθεί αποσπάσματα. Το Συμβούλιο δεν είχε πληροφορηθεί ότι σκοπός της αιτήσεως της προσφεύγουσας ήταν η καταγραφή των αποσπασμάτων που έχουν ενδεχομένως αφαιρεθεί από τα έγγραφα αυτά. Το συμφέρον της προσφεύγουσας έχει γενικό και πολιτικό χαρακτήρα· η δε πρόθεσή της είναι να διασφαλίσει ότι το Συμβούλιο εφαρμόζει ορθώς τον δικό του κώδικα συμπεριφοράς και την απόφαση 93/731.
- 54 Υπό τις συνθήκες αυτές, μολονότι το Συμβούλιο είναι εν γνώσει του γεγονότος ότι η προσφεύγουσα είναι ο αποδέκτης της επίδικης απόφασεως, αμφισβητεί ότι η απόφαση αυτή την θίγει πραγματικά κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ, η οποία δεν επιτρέπει τις ατομικές προσφυγές προς το συμφέρον του κοινού, αλλά επιτρέπει μόνον στους ιδιώτες να αμφισβητούν τις πράξεις που τους αφορούν κατά ιδιαίτερο τρόπο σε σχέση με άλλους.
- 55 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να αντλήσει κάποιο όφελος από την πρόσβαση σε έγγραφα που ήδη κατέχει. Το γεγονός ότι δεν έχει επαρκές συμφέρον για την επίτευξη του αποτελέσματος αυτό συνιστά καταστρατήγηση της διαδικασίας.
- 56 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από τη Γαλλική Κυβέρνηση, ισχυρίζεται εξάλλου ότι η κοινοποίηση των εν λόγω εγγράφων από τις σουηδικές αρχές στην προσφεύγουσα συνιστά παράβαση της κοινοτικής νομοθεσίας, εφόσον το Συμβούλιο δεν είχε αποφασίσει προηγουμένως και δεν είχε καν κληθεί να αποφασίσει προκειμένου να δώσει άδεια για τη δημοσίευση αυτή. Το να αντλείται πλεονέκτημα από παράβαση του κοινοτικού δικαίου για να ζητηθεί στη συνέχεια από το Πρωτοδικείο η ακύρωση αποφάσεως, τα αποτελέσματα της οποίας καταστρατηγούνται μέσω της παραβάσεως αυτής, είναι αντίθετο προς

το σύστημα των ενδίκων μέσων που προβλέπει η κοινοτική νομοθεσία. Το γεγονός ότι τα εν λόγω έγγραφα κατέστησαν δημόσια συνεπεία πράξεως αντίθετης προς το κοινοτικό δίκαιο δεν επιτρέπει συνεπώς στην προσφεύγουσα την άσκηση προσφυγής στην υπόθεση αυτή.

57 Η προσφεύγουσα απάντησε ότι το Συμβούλιο συγχέει, όσον αφορά τους περί παραδεκτού κανόνες, τους κανόνες που αφορούν τις προσφυγές ακυρώσεως αποφάσεων, οι οποίες ασκούνται από τους αποδέκτες των αποφάσεων αυτών, και τους κανόνες που αφορούν τις προσφυγές ακυρώσεως κανονισμών, οι οποίες ασκούνται από ορισμένους ιδιώτες. Οι αποδέκτες των αποφάσεων πρέπει να αποδείξουν ότι έχουν συμφέρον προς άσκηση της προσφυγής, δεν υποχρεούνται όμως να αποδείξουν ότι οι αποφάσεις τους αφορούν ατομικά.

58 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα έχει επαρκές έννομο συμφέρον και το συμφέρον αυτό δεν έχει ούτε πολιτικό ούτε γενικό χαρακτήρα. Η προσφεύγουσα τονίζει ότι η Tidningen Journalisten δημοσιεύει άρθρα επί συγκεκριμένων θεμάτων γενικού ενδιαφέροντος, καθώς και περί της λειτουργίας των δημοσίων αρχών και περί άλλων ζητημάτων που αφορούν τον τρόπο με τον οποίο οι Σουηδοί δημοσιογράφοι μπορούν να ασκούν τις δραστηριότητές τους. Για τον λόγο αυτό, η προσφεύγουσα έχει άμεσο συμφέρον να επιτύχει την πρόσβαση στα έγγραφα του Συμβουλίου και, σε περίπτωση αρνήσεως για λόγους αποδεικνύοντες εσφαλμένη εφαρμογή των συναφών κανόνων, να επιτύχει την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως, για να εξασφαλίσει ότι το θεσμικό όργανο θα τροποποιήσει τη θέση του στο μέλλον. Το γεγονός ότι έλαβε τα έγγραφα από άλλη πηγή δεν σημαίνει συνεπώς ότι η προσφεύγουσα δεν έχει έννομο συμφέρον.

59 Στο μέτρο που το Συμβούλιο θεωρεί ότι τα χορηγηθέντα από τις σουηδικές αρχές έγγραφα χωρίς την προηγούμενη έγκρισή του χορηγήθηκαν παρανόμως, η προσφεύγουσα έχει πρόσθετο λόγο δικαιολογούντα το να κριθεί παραδεκτή η προσφυγή της, ακόμη και όσον αφορά τα πλήρη έγγραφα που κοινοποίησαν οι σουηδικές αρχές. Σε αντίθετη περίπτωση, τίθεται σε αμφισβήτηση η ενδεχόμενη χρήση των εγγράφων αυτών εκ μέρους της προσφεύγουσας.

60 Η προσφεύγουσα απορρίπτει και το επιχείρημα του Συμβουλίου σύμφωνα με το οποίο το μη επαρκές συμφέρον της στην παρούσα υπόθεση συνιστά καταστρατήγηση της διαδικασίας. Η προσφεύγουσα εξηγεί ότι, τη στιγμή που ζήτησε την

πρόσβαση στα έγγραφα του Συμβουλίου, είχε ζητήσει και λάβει από την εθνική διεύθυνση της αστυνομίας μόνον 8 από τα 20 επίδικα έγγραφα. Τα υπόλοιπα 12 έγγραφα ζητήθηκαν από το σουηδικό Υπουργείο Δικαιοσύνης την ίδια ημέρα που υποβλήθηκε η αίτηση στο Συμβούλιο για την πρόσβαση στα 20 έγγραφα. Εξάλλου, από σημαντικό μέρος των ληφθέντων εγγράφων φαίνεται ότι είχαν αφαιρεθεί αποσπάσματα. Συνεπώς, η προσφεύγουσα δεν είχε καμία εξασφάλιση ότι είχε λάβει όλα τα έγγραφα στην πλήρη μορφή τους. Το ίδιο το Συμβούλιο δεν επισήμανε στο Πρωτοδικείο από ποια έγγραφα έχουν αφαιρεθεί αποσπάσματα, μολονότι ζητήθηκε από το Πρωτοδικείο να κηρυχθεί η προσφυγή απαράδεκτη στο μέτρο που αφορά τα κοινοποιηθέντα έγγραφα από τα οποία δεν έχουν αφαιρεθεί αποσπάσματα. Επομένως, η προσφεύγουσα δεν μπορούσε να γνωρίζει από ποια έγγραφα δεν έχει αφαιρεθεί κανένα απόσπασμα.

- 61 Η Σουηδική Κυβέρνηση υποστηρίζει τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας επί του παραδεκτού. Δεν συντάσσεται με την άποψη του Συμβουλίου ως προς παράνομο της κοινοποίησης των εγγράφων στη Σουηδία σε σχέση με το κοινοτικό δίκαιο. Δεν εξυπονοείται κανένας κοινοτικός κανόνας, συναγόμενος από κοινή νομική παράδοση, σύμφωνα με τον οποίο ο συντάκτης ενός εγγράφου είναι ο μόνος αρμόδιος για να αποφασίζει περί της κοινοποίησης του εγγράφου αυτού.
- 62 Η Ολλανδική Κυβέρνηση απορρίπτει το επιχείρημα του Συμβουλίου ως προς την έλλειψη εννόμου συμφέροντος της προσφεύγουσας. Η απόφαση 93/731 εκδόθηκε ρητώς προς το δημόσιο συμφέρον. Συνεπώς, η προσφεύγουσα δεν υποχρεούται να δικαιολογεί ιδιαίτερο συμφέρον για να επικαλείται την απόφαση αυτή. Εν προκειμένω, η προσφυγή σκοπεύει στο να διαφυλάξει τα δικαιώματά της ως αποδέκτη της επίδικης αποφάσεως. Δεν πρόκειται για προσφυγή που ασκείται προς το γενικό συμφέρον. Η προσφεύγουσα έχει συμφέρον να αποτρέψει τη μελλοντική εφαρμογή εκ μέρους του Συμβουλίου περιοριστικής πολιτικής ως προς τις αιτήσεις της προσβάσεως σε έγγραφα. Εξάλλου, ο ισχυρισμός του Συμβουλίου σύμφωνα με τον οποίο η προσφεύγουσα διαθέτει τα έγγραφα κατά παράβαση του κοινοτικού δικαίου συνεπάγεται ήδη την ύπαρξη εννόμου συμφέροντος. Είναι αυτονόητο ότι το συμφέρον που αναγνωρίζεται στην απόφαση 93/731 αφορά τη νόμιμη πρόσβαση σε έγγραφο.

- 63 Η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου ισχυρίζεται ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη επειδή η προσφεύγουσα δεν έχει επαρκές συμφέρον για την επίλυση της διαφοράς. Συνεπώς, η προσφυγή αυτή συνιστά καταστρατήγηση της διαδικασίας. Ουδείς από τους προβληθέντες από την προσφεύγουσα λόγους επαρκεί για να δικαιολογήσει συμφέρον προς άσκηση προσφυγής δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ.

Κρίση του Πρωτοδικείου

- 64 Η προσφεύγουσα είναι ο αποδέκτης της επίδικης απόφασης. Με την ιδιότητα αυτή, η προσφεύγουσα δεν υποχρεούται να αποδείξει ότι η εν λόγω απόφαση την αφορά άμεσα και ατομικά. Αρκεί να αποδείξει ότι έχει συμφέρον για την ακύρωση της απόφασης αυτής.
- 65 Όσον αφορά την απόφαση 94/90/ΕΚΑΧ, ΕΚ, Ευρατόμ της Επιτροπής, της 8ης Φεβρουαρίου 1994, σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα της Επιτροπής (ΕΕ L 46, σ. 58, στο εξής: απόφαση 94/90), το Πρωτοδικείο έκρινε ήδη ότι, όπως προκύπτει από την οικονομία της, προορίζεται να έχει εφαρμογή γενικά σε αιτήματα προσβάσεως σε έγγραφα. Δυνάμει της απόφασης αυτής, κάθε πρόσωπο μπορεί να ζητήσει την πρόσβαση σε οποιοδήποτε μη δημοσιευθέν έγγραφο της Επιτροπής, χωρίς να απαιτείται να αιτιολογεί το αίτημά του (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Φεβρουαρίου 1998, Τ-124/96, *Interporc* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. ΙΙ-231, σκέψη 48).
- 66 Η απόφαση 93/731 έχει σκοπό να ερμηνεύει την αρχή της πληρέστερης δυνατής προσβάσεως των πολιτών στην πληροφόρηση, προκειμένου να ενισχύει τον δημοκρατικό χαρακτήρα των θεσμικών οργάνων καθώς και την εμπιστοσύνη του κοινού στη διοίκηση. Όπως και η απόφαση 94/90, η απόφαση 93/731 δεν εξαρτά την πρόσβαση του κοινού στα αιτούμενα έγγραφα από συγκεκριμένη αιτιολόγηση.

- 67 Συνεπώς, πρόσωπο στο οποίο δεν έχει επιτραπεί η πρόσβαση σε έγγραφο ή σε ένα τμήμα του εγγράφου έχει ήδη, εκ του γεγονότος αυτού και μόνον, συμφέρον για την ακύρωση της αρνητικής αυτής αποφάσεως.
- 68 Εν προκειμένω, με την επίδικη απόφαση δεν επιτράπηκε η πρόσβαση σε 16 από τα 20 ζητηθέντα έγγραφα. Επομένως, η προσφεύγουσα έχει συμφέρον για την ακύρωση της αποφάσεως αυτής.
- 69 Το γεγονός ότι τα ζητηθέντα έγγραφα δημοσιοποιήθηκαν δεν ασκεί συναφώς επιρροή.

Επί της αρμοδιότητας του Πρωτοδικείου

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 70 Η Γαλλική Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι η επίδικη απόφαση έχει σχέση με το καθεστώς προσβάσεως σε έγγραφα που εκδίδονται βάσει των διατάξεων του τίτλου VI της Συνθήκης ΕΕ. Καμία διάταξη όμως του τίτλου αυτού δεν ρυθμίζει τις προϋποθέσεις προσβάσεως στα έγγραφα που εκδίδονται βάσει των διατάξεών του. Εφόσον δεν υπάρχει ρητή διάταξη, η απόφαση 93/731, εκδοθείσα βάσει του άρθρου 151, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΚ, δεν εφαρμόζεται στις εκδιδόμενες βάσει του τίτλου VI της Συνθήκης ΕΕ πράξεις.
- 71 Η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου ισχυρίζεται ότι η αρμοδιότητα του Πρωτοδικείου δεν εκτείνεται στα θέματα του τίτλου VI της Συνθήκης ΕΕ και συνεπώς στο υποβληθέν εν προκειμένω ζήτημα προσβάσεως σε σχετικά με τα θέματα αυτά έγγραφα. Η δικαιοσύνη και οι εσωτερικές αποφάσεις δεν εμπίπτουν στον τομέα εφαρμογής της Συνθήκης ΕΚ, αλλά στον τομέα της διακυβερνητικής συνεργασίας. Από το άρθρο Ε της Συνθήκης ΕΕ προκύπτει σαφώς ότι, όσον αφορά τη δικαιοσύνη και τις εσωτερικές υποθέσεις, τα εν λόγω

θεσμικά όργανα ασκούν τις αρμοδιότητές τους υπό τους όρους και τους σκοπούς που προβλέπονται στον τίτλο VI της Συνθήκης ΕΕ. Όταν τα θεσμικά αυτά όργανα ασκούν τις αρμοδιότητες αυτές, εμπíπτουν στον τομέα του τελευταίου αυτού τίτλου και όχι στον τομέα της Συνθήκης ΕΚ. Από το άρθρο Λ της Συνθήκης ΕΕ προκύπτει ότι οι περί αρμοδιότητας διατάξεις της Συνθήκης ΕΚ δεν εφαρμόζονται στον τίτλο VI της Συνθήκης ΕΕ. Η αρμοδιότητα του Πρωτοδικείου αποκλείεται λοιπόν τόσο για ζητήματα διαδικασίας όσο και ουσίας. Ούτως ή άλλως, συχνά είναι αδύνατο να γίνει διάκριση των δύο αυτών ζητημάτων.

- 72 Η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου δέχεται ότι η απόφαση 93/731 εφαρμόζεται σε έγγραφα εμπíπτοντα στον τίτλο VI, θεωρεί όμως ότι δεν συνεπάγεται ότι το Πρωτοδικείο μπορεί να κρίνει την άρνηση προσβάσεως στα έγγραφα αυτά. Συγκεκριμένα, το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να ασκεί την αρμοδιότητά του λόγω του ότι η απόφαση 93/731 εκδόθηκε βάσει του άρθρου 151 της Συνθήκης ΕΚ. Το άρθρο 7, παράγραφος 3, της αποφάσεως αυτής δεν ασκεί συναφώς επιρροή, εφόσον η αναφορά στη δυνατότητα ασκήσεως προσφυγής βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα να διευρύνει την αρμοδιότητα του Πρωτοδικείου.
- 73 Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, από την ίδια την απόφαση 93/731 προκύπτει ρητώς ότι το Πρωτοδικείο είναι αρμόδιο να κρίνει τις διαφορές που προκύπτουν από την εφαρμογή της αποφάσεως αυτής, εφόσον η ίδια η απόφαση διευκρινίζει ότι οι διατάξεις της εφαρμόζονται σε κάθε έγγραφο του Συμβουλίου. Συνεπώς, το κριτήριο εφαρμογής της αποφάσεως 93/731 είναι το γεγονός ότι το έγγραφο βρίσκεται στην κατοχή του Συμβουλίου, ανεξαρτήτως του θέματός του, πλην των εγγράφων που έχουν συνταχθεί από πρόσωπα εκτός Συμβουλίου. Με την απόφαση της 19ης Οκτωβρίου 1995, T-194/94, Carvel και Guardian Newspapers κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1995, σ. II-2765), το Πρωτοδικείο ακύρωσε απόφαση με την οποία το Συμβούλιο αρνήθηκε στους προσφεύγοντες την πρόσβαση σε αποφάσεις που είχαν εκδοθεί από το Συμβούλιο «εσωτερικές υποθέσεις και δικαιοσύνη», χωρίς το Συμβούλιο να αμφισβητήσει, στην υπόθεση αυτή, την αρμοδιότητα του Πρωτοδικείου να εξετάσει άρνηση προσβάσεως σε έγγραφα τα οποία εμπíπτουν στον τίτλο VI της Συνθήκης ΕΕ.
- 74 Η Σουηδική, η Δανική και η Ολλανδική Κυβέρνηση υποστηρίζουν το επιχείρημα αυτό. Μολονότι δεν έχει αρμοδιότητα για να κρίνει τη νομιμότητα των εγγράφων που εμπíπτουν στον τίτλο VI της Συνθήκης ΕΕ, το Πρωτοδικείο είναι αρμόδιο για να αποφαινείται σε θέματα προσβάσεως του κοινού στα εν λόγω έγγραφα.

75 Η Ολλανδική Κυβέρνηση προσθέτει ότι η επίδικη απόφαση δεν εκδόθηκε βάσει του τίτλου VI της Συνθήκης ΕΕ και ο τίτλος αυτός εξάλλου δεν αποτελεί τη νομική βάση της αποφάσεως 93/731. Επομένως, το Πρωτοδικείο δεν καλείται να αποφανθεί επί διαφοράς εμπύπτουσας σ' αυτή καθαυτή τη συνεργασία στους τομείς της δικαιοσύνης και των εσωτερικών υποθέσεων.

Κρίση του Πρωτοδικείου

76 Προτού εξεταστεί η ένσταση περί απαραδέκτου που προέβαλε η Γαλλική Κυβέρνηση και η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, πρέπει να κριθεί το παραδεκτό σε σχέση με τον Κανονισμό Διαδικασίας.

77 Το Συμβούλιο δεν προέβαλε την ένσταση αυτή περί απαραδέκτου κατά την έγγραφη διαδικασία. Τα αιτήματα όμως παρεμβάσεως μπορούν να έχουν ως αντικείμενο μόνον την υποστήριξη των αιτημάτων του ενός των διαδίκων (άρθρο 37, τελευταίο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, εφαρμοστέο στο Πρωτοδικείο δυνάμει του άρθρου 46 του εν λόγω οργανισμού).

78 Συνεπώς, η Γαλλική Κυβέρνηση και η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου δεν νομιμοποιούνται να προτείνουν ένσταση απαραδέκτου και το Πρωτοδικείο δεν υποχρεούται, επομένως, να εξετάσει τα επιχειρήματα που προβάλλουν (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Μαρτίου 1993, C-313/90, CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-1125, σκέψη 22).

79 Ωστόσο, δυνάμει του άρθρου 113 του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο μπορεί οποτεδήποτε να εξετάσει αυτεπαγγέλτως το παραδεκτό για λόγους δημοσίας τάξεως, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που προβάλλουν οι παρεμβαίνοντες (απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Οκτωβρίου 1997, T-239/94, EISA κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1839, σκέψη 26).

- 80 Η ένσταση περί απαραδέκτου που προέβαλε η Γαλλική Κυβέρνηση και η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου θέτει ζήτημα δημοσίας τάξεως, καθόσον αφορά την αρμοδιότητα του Πρωτοδικείου. Το Πρωτοδικείο μπορεί λοιπόν να την εξετάσει αυτεπαγγέλτως.
- 81 Συναφώς, προκύπτει ρητώς από τα άρθρα 1, παράγραφος 2, και 2, παράγραφος 2, της αποφάσεως 93/731 ότι η απόφαση εφαρμόζεται σε κάθε έγγραφο του Συμβουλίου. Επομένως, η εφαρμογή της αποφάσεως 93/731 είναι ανεξάρτητη του θέματος του εν λόγω εγγράφου.
- 82 Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο Κ.8, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΕ, οι εκδιδόμενες κατ' εφαρμογήν του άρθρου 151, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΚ πράξεις, το οποίο συνιστά τη νομική βάση της αποφάσεως 93/731, εφαρμόζονται στις διατάξεις σχετικά με τους τομείς του τίτλου VI της Συνθήκης ΕΕ.
- 83 Έτσι, η απόφαση 93/662/ΕΚ του Συμβουλίου, της 6ης Δεκεμβρίου 1993, για τη θέσπιση του εσωτερικού του κανονισμού (ΕΕ L 304, σ. 1), που εκδόθηκε βάσει, μεταξύ άλλων, του άρθρου 151, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΚ, εφαρμόζεται και στις συνεδριάσεις του Συμβουλίου που αφορούν τον τίτλο VI της Συνθήκης ΕΕ.
- 84 Ομοίως, η απόφαση 93/731 πρέπει να εφαρμόζεται στα εμπύκτοντα στον τίτλο VI της Συνθήκης ΕΕ έγγραφα, αν δεν υπάρχει αντίθετη διάταξη της εν λόγω αποφάσεως.
- 85 Το γεγονός ότι το Πρωτοδικείο, δυνάμει του άρθρου Λ της Συνθήκης ΕΕ, δεν είναι αρμόδιο για να κρίνει τη νομιμότητα των πράξεων που εμπύκτονται στον τίτλο VI της Συνθήκης αυτής, δεν αντίκειται στην αρμοδιότητά του να αποφαινεται σε θέματα προσβάσεως του κοινού στις εν λόγω πράξεις. Η εκτίμηση της νομιμότητας της επίδικης αποφάσεως εμπύκτει στην αρμοδιότητά του να ελέγχει, βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ, τη νομιμότητα των εκδιδόμενων από το Συμβούλιο αποφάσεων κατ' εφαρμογήν της αποφάσεως 93/731. Η εκτίμηση αυτή ουδόλως αναφέρεται στη διακυβερνητική συνεργασία στους τομείς

της δικαιοσύνης και των εσωτερικών υποθέσεων αυτή καθαυτή. Εξάλλου, το ίδιο το Συμβούλιο επέστησε την προσοχή της προσφεύγουσας στη δυνατότητα προσβολής της αποφάσεώς του μέσω προσφυγής βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ (βλ. ανωτέρω σκέψη 18).

- 86 Το γεγονός ότι τα έγγραφα εμπίπτουν στον τίτλο VI της Συνθήκης ΕΕ πρέπει να λαμβάνεται υπόψη μόνο κατά το μέτρο που το περιεχόμενό τους μπορεί ενδεχομένως να εμπίπτει σε κάποια από τις προβλεπόμενες με την απόφαση 93/731 εξαιρέσεις. Στην περίπτωση αυτή πρόκειται περί της εξετάσεως επί της ουσίας της νομιμότητας της αποφάσεως με την οποία το Συμβούλιο αρνήθηκε την πρόσβαση και όχι περί του παραδεκτού της προσφυγής αυτής καθαυτής.
- 87 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η προσφυγή είναι παραδεκτή.

Επί της ουσίας

- 88 Η προσφεύγουσα προβάλλει πέντε λόγους ακυρώσεως της επίδικης αποφάσεως, οι οποίοι αντλούνται αντιστοίχως από παραβίαση της θεμελιώδους αρχής του κοινοτικού δικαίου που αναγνωρίζει στους πολίτες της Ευρωπαϊκής Ένωσεως την κατά το δυνατόν ευρύτερη και πληρέστερη πρόσβαση στα έγγραφα των κοινοτικών οργάνων, από παραβίαση της αρχής προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, από παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 1, της αποφάσεως 93/731, από παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, της ίδιας αποφάσεως και από παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης ΕΚ.
- 89 Το Πρωτοδικείο θα εξετάσει κατ' αρχάς τον τρίτο και πέμπτο λόγο από κοινού.

Επί του τρίτου και πέμπτου λόγου ακυρώσεως, οι οποίοι αντλούνται από την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 1, της αποφάσεως 93/731 και την παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης ΕΚ

Επιχειρήματα των διαδίκων

— Επί της παραβάσεως του άρθρου 4, παράγραφος 1, της αποφάσεως 93/731

⁹⁰ Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το Συμβούλιο δεν προέβη σε συγκεκριμένη εκτίμηση της πιθανής συνέπειας που θα είχε για τη δημόσια ασφάλεια στην Ευρωπαϊκή Ένωση η πρόσβαση στα ζητηθέντα έγγραφα. Αντιθέτως, το γεγονός ότι χρειάστηκε επιβεβαιωτική αίτηση για να δεχθεί το Συμβούλιο να γνωστοποιήσει ένα από τα έγγραφα αυτά, το οποίο είχε ήδη διαβιβαστεί στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και είχε καταστεί έτσι σαφώς δημόσιο, είναι εν προκειμένω ιδιαίτερα σκανδαλώδες.

⁹¹ Εφόσον, στην απόφαση 93/731, δεν περιλαμβάνεται ορισμός της έννοιας της δημόσιας ασφάλειας, η προσφεύγουσα προτείνει τον ακόλουθο ορισμό:

«έγγραφα ή αποσπάσματα εγγράφων, στα οποία η πρόσβαση του κοινού εκθέτει τους πολίτες της Κοινότητας, τα κοινοτικά όργανα ή τις αρχές των κρατών μελών στην τρομοκρατία, στην εγκληματικότητα, στην κατασκοπία, στις εξεγέρσεις, στην ανατροπή και στην επανάσταση, ή εμποδίζει άμεσα τις προσπάθειες των αρχών για την πρόληψη των δραστηριοτήτων αυτών· απαγορεύεται η πρόσβαση σε τέτοια έγγραφα ή αποσπάσματα εγγράφων βάσει της σχετικής με τη δημόσια ασφάλεια εξαιρέσεως».

⁹² Η προσφεύγουσα υποβάλλει στη συνέχεια ακριβή έκθεση του περιεχομένου όλων των ζητηθέντων εγγράφων που βρίσκονται στην κατοχή της προς υποστήριξη της απόψεώς της, σύμφωνα με την οποία η εξαίρεση που αντλείται από την προστασία της δημόσιας ασφάλειας εφαρμόστηκε παρανόμως από το Συμβούλιο.

- 93 Η προσφεύγουσα αντικρούει τον ισχυρισμό του Συμβουλίου σύμφωνα με τον οποίο αντίκειται στο συμφέρον της δημόσιας ασφάλειας να επιτρέπεται σ' αυτούς που συμμετέχουν σε αθέμιτες δραστηριότητες να λαμβάνουν ακριβή γνώση των δομών και μέσων που διαθέτει η αστυνομική συνεργασία στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Ο ισχυρισμός αυτός ουδεμία απολύτως σχέση έχει με το πραγματικό περιεχόμενο των εν λόγω εγγράφων. Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι τα δύο έγγραφα, στα οποία της αρνήθηκαν την πρόσβαση οι σουηδικές αρχές, δεν αφορούν τη δημόσια ασφάλεια, αλλά τις θέσεις που έλαβαν κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων το Βασίλειο των Κάτω Χωρών και η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας.
- 94 Το Συμβούλιο αρνείται ότι θεώρησε ότι όλα τα έγγραφα που αναφέρονται στην Ευροπόλ καλύπτονται από την εξαίρεση περί δημοσίας ασφάλειας. Το γεγονός ότι γνωστοποιήθηκαν τέσσερα έγγραφα δείχνει ότι είχε γίνει σαφώς συγκεκριμένη αξιολόγηση, το αποτέλεσμα της οποίας ήταν ότι ορισμένα από τα ζητηθέντα έγγραφα μπόρεσαν να κοινοποιηθούν και άλλα όχι.
- 95 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από τη Γαλλική Κυβέρνηση και την Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, ισχυρίζεται ότι δεν είναι σε καμιά περίπτωση αναγκαίο να δοθεί συσταλτικός ορισμός της δημοσίας ασφάλειας για την εφαρμογή της αποφάσεως 93/731. Η έννοια της δημοσίας ασφάλειας πρέπει να καθορίζεται ελαστικά για να λαμβάνεται υπόψη η μεταβολή των συνθηκών. Εν πάση περιπτώσει, μόνο το ίδιο το Συμβούλιο είναι σε θέση να εκτιμά αν η κοινολόγηση συγκεκριμένου εγγράφου μπορεί ή όχι να θίγει την προστασία του δημόσιου συμφέροντος (δημόσιας ασφάλειας).
- 96 Τούτο ισχύει πολλώ μάλλον για τα έγγραφα που αφορούν αποκλειστικά ζητήματα εμπύκτων στους τίτλους V και VI της Συνθήκης ΕΕ. Το Συμβούλιο δεν αμφιβάλει ότι, αν το Πρωτοδικείο θεωρήσει ότι είναι αρμόδιο να κρίνει ζητήματα που αφορούν την πρόσβαση σε έγγραφα αφορώντα αποκλειστικώς ζητήματα του τίτλου VI της Συνθήκης ΕΕ, τουλάχιστον δεν θα υποκαταστήσει το Συμβούλιο στην κρίση του επί του σημείου αυτού.

- 97 Το Συμβούλιο θεωρεί ότι η περιήληψη των εν λόγω εγγράφων που έκανε η προσφεύγουσα δεν είναι ούτε αντικειμενική ούτε ακριβής.
- 98 Η Σουηδική Κυβέρνηση αντικρούει την περιγραφή εκ μέρους του Συμβουλίου του τρόπου με τον οποίο η ομάδα «πληροφόρηση» και το Coreper εξέτασαν την αίτηση προσβάσεως στα εν προκειμένω επίδικα έγγραφα.
- 99 Συγκεκριμένα, τα ζητηθέντα έγγραφα δεν τέθηκαν στη διάθεση του Σουηδού αντιπροσώπου της ομάδας «πληροφόρηση» πριν από τη συνεδρίαση της ομάδας αυτής. Το θέμα δεν μπόρεσε να προετοιμαστεί ικανοποιητικά στη σύνομη ταχθείσα προθεσμία.
- 100 Ως προς το Coreper, το μόνο ζήτημα επί του οποίου έλαβε θέση είναι αν η αφορώσα την αίτηση κοινοποίησης απόφαση μπορεί να ληφθεί πριν από την έγγραφη διαδικασία. Κατά την ψηφοφορία του Coreper της 5ης Ιουλίου 1995, η Σουηδική Κυβέρνηση καθώς και τέσσερα άλλα κράτη μέλη απείχαν. Εξάλλου, η Σουηδική Κυβέρνηση έκανε δήλωση, εκφράζοντας τη δυσανεξία της ως προς τον τρόπο εξέτασης της υποθέσεως.
- 101 Η Δανική Κυβέρνηση συμφωνεί ως επί το πλείστον με τις κριτικές που διατύπωσε η Σουηδική Κυβέρνηση ως προς τον τρόπο της εξέτασης αυτής. Το Συμβούλιο προέβη μόνον σε τυπική εκτίμηση των διαφόρων εγγράφων. Η Γραμματεία του Συμβουλίου εξέτασε κατ' αρχάς τις δυνατότητες παρεκκλίσεως του άρθρου 4, παράγραφος 1, της αποφάσεως 93/731. Έκρινε ότι η αντλούμενη από την προστασία της δημόσιας ασφάλειας εξαίρεση μπορεί να δικαιολογεί γενικώς το απόρρητο των σχετικών με την Eurocol εγγράφων. Η εξέταση της επιβεβαιωτικής αιτήσεως δημιούργησε αμφιβολία ως προς το αν η εξαίρεση αυτή μπορεί πράγματι να χρησιμοποιείται γενικώς για να δικαιολογεί την άρνηση προσβάσεως στα εν λόγω έγγραφα. Συνεπώς, η Γραμματεία του Συμβουλίου αποφάσισε, εναλλακτικώς, να στηρίξει την αιτιολόγηση στις πολύ γενικές θεωρήσεις του άρθρου 4, παράγραφος 2, της αποφάσεως 93/731. Οι συζητήσεις της Γραμματείας του Συμβουλίου δεν επικεντρώθηκαν επί του αν η δημοσίευση των

εγγράφων ενέχει κίνδυνο συγκεκριμένων επιβλαβών για τη δημόσια ασφάλεια ή την προστασία του απορρήτου συνεπειών.

102 Η Ολλανδική Κυβέρνηση, αφού εξέτασε τα επίδικα έγγραφα, θεωρεί ότι το συμφέρον της δημόσιας ασφάλειας δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να δικαιολογήσει την άρνηση προσβάσεως στα εν λόγω έγγραφα. Εντούτοις, επιφυλάσσεται όσον αφορά ένα έγγραφο το οποίο δεν έχει στην κατοχή της. Κατά την άποψη της Ολλανδικής Κυβερνήσεως, για να εκτιμηθεί αν το Συμβούλιο βασιμίως αρνήθηκε την πρόσβαση στα εν λόγω έγγραφα για λόγους δημόσιας ασφάλειας, πρέπει να εξεταστεί για κάθε έγγραφο αν η κοινολόγησή του θίγει τα θεμελιώδη συμφέροντα της Κοινότητας ή των κρατών μελών σε σημείο που να διακυβεύεται η ύπαρξή τους. Η Ολλανδική Κυβέρνηση επισημαίνει ότι, όσον αφορά τουλάχιστον τέσσερα έγγραφα, το Συμβούλιο δέχθηκε να τα παράσχει αργότερα σε έναν δημοσιογράφο, τον Τ. Επομένως, η άρνηση προσβάσεως της προσφεύγουσας στα έγγραφα αυτά συνιστά αυθαίρετη διάκριση.

103 Το Συμβούλιο εξακολουθεί να υποστηρίζει ότι το περιεχόμενο των εγγράφων εξετάστηκε πλήρως. Τίποτα δεν αποδεικνύει ότι η αποχή των άλλων μελών του Συμβουλίου στηρίζεται στους ίδιους λόγους με την αποχή της Σουηδικής Κυβερνήσεως. Κανένα κράτος μέλος δεν ψήφισε κατά της επιβεβαιωτικής απόφασεως, ούτε συντάχθηκε με τη δήλωση της Σουηδικής Κυβερνήσεως.

— Επί της παραβάσεως του άρθρου 190 της Συνθήκης ΕΚ

104 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η άρνηση, διατυπωθείσα σε μία μόνον πρόταση, να επιτραπεί η πρόσβαση σε 16 από τα 20 έγγραφα δεν τηρεί τις διατάξεις του άρθρου 190 της Συνθήκης ΕΚ, ούτε του άρθρου 7, παράγραφος 3, της αποφάσεως 93/731. Ήταν πράγματι αδύνατο για την προσφεύγουσα να κρίνει αν η άρνηση αυτή πρέπει να προσβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου. Περαιτέρω, δεν είναι δυνατόν στο Πρωτοδικείο να κρίνει αν το Συμβούλιο εφάρμοσε ορθώς τις προαναφερθείσες εξαιρέσεις. Η προσφεύγουσα, μόνον λόγω του ότι κατείχε, πλήρως ή μερικώς, τα πιο σημαντικά από τα ζητηθέντα έγγραφα, μπόρεσε να καταδείξει ότι το Συμβούλιο εφάρμοσε τις εν λόγω εξαιρέσεις παρα-

νόμως στην παρούσα υπόθεση. Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο να εξετάσει τα εν λόγω έγγραφα για να εκτιμήσει το βάσιμο της αποφάσεως του Συμβουλίου περί των προβαλλομένων εξαιρέσεων.

- 105 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από τη Γαλλική Κυβέρνηση και την Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, υποστηρίζει ότι από την περιληφθείσα στην επίδικη απόφαση αιτιολόγηση προκύπτει ο κατ' ουσίαν στόχος του Συμβουλίου. Συνεπώς, η απόφαση του Συμβουλίου είναι προσηκόντως αιτιολογημένη. Θα ήταν υπερβολικό να απαιτείται συγκεκριμένη αιτιολόγηση για καθεμία από τις τεχνικής φύσεως επιλογές στις οποίες προέβη. Αν χρειαζόταν να παρέχεται λεπτομερέστατη αιτιολόγηση στην περίπτωση αρνητικών απαντήσεων σε αιτήσεις προσβάσεως, θα ετίθεντο σε κίνδυνο οι στόχοι του άρθρου 4, παράγραφος 1, της αποφάσεως 93/731. Η απόφαση 93/731 προβλέπει συντομότερες προθεσμίες για την απάντηση στις αιτήσεις. Συνεπώς, όταν οι αιτήσεις αφορούν πολλά πολυσέλιδα έγγραφα, η ενδεχομένως παρεχόμενη αιτιολόγηση είναι εκ των πραγμάτων μάλλον συντομότερη απ' ό,τι η αιτιολόγηση που δίνεται σε απάντηση αιτήσεων με πιο περιορισμένο περιεχόμενο. Εξάλλου, τα ζητηθέντα έγγραφα περιέχουν ένα εντελώς σαφές κοινό ουσιώδες στοιχείο.
- 106 Η Σουηδική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η στάθμιση του συμφέροντος του Συμβουλίου να διαφυλάσσει το απόρρητο των διασκέψεών του και του συμφέροντος του κοινού να έχει πρόσβαση στα έγγραφα πρέπει να γίνεται συγκεκριμένα για κάθε έγγραφο και η επίδικη απόφαση είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη. Το Συμβούλιο δεν αναφέρει αν οι δύο προβληθέντες λόγοι ισχύουν για το σύνολο των εγγράφων ή, αν τούτο δεν συμβαίνει εν προκειμένω, ποιος ή ποιοι από τους λόγους αυτούς ισχύουν για τα διάφορα έγγραφα. Το κοινό έχει δικαίωμα, βάσει των συγκεκριμένων περιστάσεων κάθε διαδικασίας ή υποθέσεως, να γνωρίζει γιατί δεν του επιτράπηκε η πρόσβαση σε ένα συγκεκριμένο έγγραφο.
- 107 Η Δανική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι δεν αρκεί να γίνεται γενικώς αναφορά στις δυνατότητες παρεκκλίσεων και να επαναλαμβάνεται η διατύπωση της αποφάσεως 93/731. Δεν μπορεί βασίμως να δικαιολογείται άρνηση βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 1, της αποφάσεως αυτής με τον ισχυρισμό ότι, γενικώς, θίγεται ένα συγκεκριμένο συμφέρον προβλεπόμενο στην παράγραφο 1. Ομοίως, η ευχέρεια παρεκκλίσεως λόγω προστασίας του απορρήτου, του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεν μπορεί να δικαιολογεί γενικώς αντιτασσόμενη άρνηση.

Εφαρμόζεται η αρχή της συγκεκριμένης εκτιμήσεως. Σε ορισμένες περιπτώσεις, το Συμβούλιο μπορεί ενδεχομένως να υποχρεούται να παράσχει έγγραφα εμπειρεύχοντα συγκεκριμένως πληροφοριακά στοιχεία, η προστασία των οποίων είναι αναγκαία βάσει του άρθρου 4.

- 108 Η Ολλανδική Κυβέρνηση ισχυρίζεται επίσης ότι ο λόγος για τον οποίο το Συμβούλιο αρνήθηκε την πρόσβαση στα διάφορα έγγραφα είναι ασαφής. Η επίδικη απόφαση επαναλαμβάνει μόνον τα κριτήρια του άρθρου 4 της αποφάσεως 93/731, χωρίς να διευκρινίζει τα έγγραφα στα οποία δεν επιτράπηκε η πρόσβαση βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 1, και αυτά στα οποία δεν επιτράπηκε η πρόσβαση βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 2. Εξάλλου, όσον αφορά τα έγγραφα στα οποία δεν επιτράπηκε η πρόσβαση για λόγους προστασίας του απορρήτου των διασκέψεων του Συμβουλίου, η επίδικη απόφαση δεν επιτρέπει να εξακριβωθεί αν τα συμφέροντα σταθμίστηκαν προσηκόντως.

Κρίση του Πρωτοδικείου

- 109 Η απόφαση 93/731 είναι πράξη που χορηγεί στους πολίτες δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα του Συμβουλίου. Από την οικονομία της αποφάσεως αυτής προκύπτει ότι εφαρμόζεται γενικώς στις αιτήσεις προσβάσεως στα έγγραφα και ότι κάθε πρόσωπο μπορεί να ζητήσει την πρόσβαση σε οποιοδήποτε έγγραφο του Συμβουλίου, χωρίς να χρειάζεται να αιτιολογήσει την αίτηση (βλ. ανωτέρω σκέψη 65).
- 110 Δύο κατηγορίες εξαιρέσεων από τη γενική αρχή της προσβάσεως των πολιτών στα έγγραφα του Συμβουλίου περιλαμβάνονται στο άρθρο 4 της αποφάσεως αυτής. Οι εξαιρέσεις αυτές πρέπει να ερμηνεύονται και να εφαρμόζονται στενώς ώστε να μην διακυβεύεται η εφαρμογή της γενικής αρχής της αποφάσεως αυτής (βλ., για τις αντίστοιχες διατάξεις της αποφάσεως 94/90, την απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Μαρτίου 1997, T-105/95, WWF UK κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-313, σκέψη 56).

- 111 Η διατύπωση της πρώτης κατηγορίας εξαιρέσεων, διατυπωθείσα με επιτακτικούς όρους, προβλέπει ότι η πρόσβαση σε έγγραφο του Συμβουλίου δεν επιτρέπεται αν η κοινολόγησή του μπορεί να θίγει την προστασία του δημοσίου συμφέροντος (δημόσια ασφάλεια, διεθνείς σχέσεις, νομισματική σταθερότητα, δικαστικές διαδικασίες, επιθεωρήσεις και έρευνες) (βλ. ανωτέρω σκέψη 7). Επομένως, το Συμβούλιο υποχρεούται να αρνείται την πρόσβαση σε έγγραφα εμπιπτοντα σε μία από τις εξαιρέσεις της πρώτης αυτής κατηγορίας, όταν προσκομίζεται η σχετική απόδειξη (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Carvel και Guardian Newspapers κατά Συμβουλίου, σκέψη 64).
- 112 Ωστόσο, από τη χρησιμοποίηση της εκφράσεως «είναι δυνατόν» προκύπτει ότι, για να αποδειχθεί ότι η κοινολόγηση ορισμένων εγγράφων μπορεί να αποβεί σε βάρος της προστασίας του δημοσίου συμφέροντος, το Συμβούλιο υποχρεούται να εξετάζει, για κάθε έγγραφο η πρόσβαση στο οποίο του ζητείται, έναντι των πληροφοριών που διαθέτει, αν η κοινολόγησή του μπορεί πράγματι να θίξει μία από τις πτυχές του δημοσίου συμφέροντος, που προστατεύεται από την πρώτη κατηγορία εξαιρέσεων. Όταν συμβαίνει κάτι τέτοιο, το Συμβούλιο είναι υποχρεωμένο να αρνείται την πρόσβαση στο οικείο έγγραφο (προαναφερθείσα απόφαση Interporc κατά Επιτροπής, σκέψη 52, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 19ης Μαρτίου 1998, Τ-83/96, van der Wal κατά Επιτροπής, που δεν έχει ακόμα δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 43).
- 113 Αντιθέτως, η διατύπωση της δεύτερης κατηγορίας, από την οποία προκύπτει η ύπαρξη διακριτικής ευχέρειας, προβλέπει ότι το Συμβούλιο μπορεί επίσης να μην επιτρέψει την πρόσβαση για να προστατέψει το απόρρητο των διασκέψεών του (βλ. ανωτέρω σκέψη 8). Επομένως, το Συμβούλιο διαθέτει εξουσία εκτιμήσεως που του επιτρέπει να απορρίπτει, εφόσον κρίνεται αναγκαίο, τις αιτήσεις προσβάσεως σε έγγραφα που αφορούν τις διασκέψεις του. Πρέπει πάντως να ασκεί την εξουσία αυτή εκτιμήσεως σταθμίζοντας όντως, αφενός, το συμφέρον του πολίτη να έχει πρόσβαση στα έγγραφα του Συμβουλίου και, αφετέρου, το ενδεχόμενο δικό του συμφέρον να διασφαλίσει το απόρρητο των διασκέψεών του (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Carvel και Guardian Newspapers κατά Συμβουλίου, σκέψεις 64 και 65).
- 114 Το Συμβούλιο δικαιούται επίσης να προβάλει εξαίρεση εμπιπτούσα στην πρώτη κατηγορία μαζί με εξαίρεση που εμπιπτει στη δεύτερη προκειμένου να αρνηθεί την πρόσβαση στα έγγραφα που κατέχει, δεδομένου ότι καμιά διάταξη της αποφάσεως 93/731, δεν του το απαγορεύει. Πράγματι, δεν μπορεί να αποκλειστεί ότι η κοινολόγηση από το Συμβούλιο ορισμένων εγγράφων είναι δυνατό να

θίγει τόσο το προστατευόμενο από την πρώτη κατηγορία εξαιρέσεων συμφέρον όσο και το συμφέρον του Συμβουλίου να διαφυλάξει το απόρρητο των διασκέψεών του (προαναφερθείσα απόφαση WWF UK κατά Επιτροπής, σκέψη 61).

- 115 Ενόψει των στοιχείων αυτών, πρέπει να εξεταστεί αν η επίδικη απόφαση πληροί την υποχρέωση αιτιολογήσεως του άρθρου 190 της Συνθήκης ΕΚ.
- 116 Η υποχρέωση αιτιολογήσεως των ατομικών αποφάσεων έχει διττό σκοπό, αφενός, να καθιστά δυνατό στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου για να υπερασπίσουν τα δικαιώματά τους και, αφετέρου, να επιτρέψει στον κοινοτικό δικαστή να ασκήσει τον έλεγχο της νομιμότητας της αποφάσεως (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Φεβρουαρίου 1990, C-350/88, Delacre κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-395, σκέψη 15, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Ιανουαρίου 1995, T-85/94, Branco κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-45, σκέψη 32).
- 117 Η αιτιολόγηση αποφάσεως με την οποία δεν επιτρέπεται η πρόσβαση σε έγγραφα πρέπει να αναφέρει, τουλάχιστον κατά κατηγορία εγγράφων, τους συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους το Συμβούλιο θεωρεί ότι η κοινολόγηση των ζητηθέντων εγγράφων εμπίπτει σε μία από τις προβλεπόμενες με την απόφαση 93/731 εξαιρέσεις (προαναφερθείσες αποφάσεις WWF UK κατά Επιτροπής, σκέψεις 64 και 74, και Interporc κατά Επιτροπής, σκέψη 54).
- 118 Με την επίδικη απόφαση (βλ. ανωτέρω σκέψη 18), το Συμβούλιο τονίζει απλώς ότι η κοινολόγηση των 16 εν λόγω εγγράφων μπορεί να θίξει το δημόσιο συμφέρον (δημόσια ασφάλεια) και ότι τα έγγραφα αυτά αφορούν τις διασκέψεις του Συμβουλίου, συμπεριλαμβανομένων των θέσεων που έχουν λάβει τα μέλη του Συμβουλίου, και, για τον λόγο αυτό, εμπίπτουν στο πεδίο του καθήκοντος τηρήσεως του απορρήτου.

- 119 Μολονότι το Συμβούλιο επικαλείται τόσο την επιτακτική εξαίρεση, η οποία αντλείται από την προστασία του δημοσίου συμφέροντος (δημόσια ασφάλεια), όσο και την προαιρετική εξαίρεση, η οποία αντλείται από την προστασία του απορρήτου των διασκέψεών του, δεν διευκρινίζει αν επικαλείται σωρευτικά τις δύο εξαίρεσεις όσον αφορά όλα τα έγγραφα στα οποία αρνήθηκε την πρόσβαση ή αν θεωρεί ότι ορισμένα έγγραφα καλύπτονται από την πρώτη εξαίρεση και άλλα από τη δεύτερη.
- 120 Παρατηρείται ότι η αρχική άρνηση που περιλαμβάνεται στην επιστολή της 1ης Ιουνίου 1995 στηριζόταν μόνον επί «της αρχής τηρήσεως του απορρήτου όπως διατυπώνεται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, της αποφάσεως 93/731», εντούτοις όμως το Συμβούλιο επέτρεψε την πρόσβαση σε δύο επιπλέον έγγραφα κατά την εξέταση της μονάδας ναρκωτικών της Europol (έγγραφο υπ' αριθ. 4533/95) και σε μια προσωρινή ημερήσια διάταξη συνεδριάσεως της επιτροπής Κ.4 (έγγραφο υπ' αριθ. 4135/95), έγγραφα εμπύκτονα προφανώς στις δραστηριότητες του Συμβουλίου στο πλαίσιο του τίτλου VI της Συνθήκης ΕΕ. Συναφώς, αν το γεγονός ότι τέτοιου είδους έγγραφα εμπύκτον στον τίτλο VI της Συνθήκης ΕΕ συνεπάγεται ήδη ότι καλύπτονται από την εξαίρεση που αντλείται από την προστασία του δημοσίου συμφέροντος (δημόσιας ασφάλειας), το Συμβούλιο δεν μπορεί να επιτρέψει την πρόσβαση στα έγγραφα αυτά. Εξάλλου, κρίνοντας ότι έχει τη διακριτική ευχέρεια να επιτρέψει την πρόσβαση στα δύο αυτά έγγραφα, μετά τη στάθμιση των επιδίκων συμφερόντων, το Συμβούλιο έκρινε αναγκαστικά ότι όλα τα εμπύκτονα στον τίτλο VI έγγραφα δεν καλύπτονται αυτομάτως από την πρώτη εξαίρεση που αντλείται από την προστασία του δημοσίου συμφέροντος (δημόσια ασφάλεια). Εξάλλου, το ίδιο το Συμβούλιο παραδέχεται ότι δεν θεωρεί ότι όλα τα έγγραφα που αφορούν την Europol καλύπτονται από τη συνδεόμενη με τη δημοσία ασφάλεια εξαίρεση.
- 121 Από την νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η έννοια της δημόσιας ασφάλειας δεν έχει μία και μοναδική έννοια. Η έννοια αυτή καλύπτει συγχρόνως την εσωτερική ασφάλεια κράτους μέλους και την εξωτερική του ασφάλεια (απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Οκτωβρίου 1995, C-70/94, Werner, Συλλογή 1995, σ. I-3189, σκέψη 25), καθώς και τη διακοπή του εφοδιασμού σε ουσιώδη προϊόντα, όπως τα προϊόντα πετρελαίου, και τους απορρέοντες από αυτήν για την ύπαρξη του κράτους κινδύνους (απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Ιουλίου 1984, 72/83, Campus Oil κ.λπ., Συλλογή 1984, σ. 2727, σκέψη 34). Η έννοια αυτή μπορεί επίσης να καλύπτει τις καταστάσεις όπου η πρόσβαση του κοινού σε ορισμένα έγγραφα εμποδίζει άμεσα τις προσπάθειες των αρχών για την πρόληψη εγκληματικών ενεργειών, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα.

- 122 Από το υπηρεσιακό σημείωμα όμως του Elsen (βλ. ανωτέρω σκέψη 15) προκύπτει ότι η πλειοψηφία των εγγράφων στα οποία δεν επιτράπηκε η πρόσβαση αφορούν μόνο τις διαπραγματεύσεις ενόψει συνάψεως της Συμφωνίας Ευροpol, συγκεκριμένα τις προτάσεις της προεδρίας και των άλλων αντιπροσωπειών, οι οποίες έγιναν στο πλαίσιο των διαπραγματεύσεων αυτών και όχι τις επιχειρησιακές δραστηριότητες της Ευροpol. Συνεπώς, εφόσον το Συμβούλιο δεν παρέχει στοιχεία ως προς τους λόγους για τους οποίους η κοινολόγηση των εγγράφων μπορεί πράγματι να θίξει μια οποιαδήποτε πτυχή της δημοσίας ασφάλειας, η προσφεύγουσα δεν είναι σε θέση να γνωρίζει τους λόγους για τη λήψη του μέτρου προκειμένου να υπερασπιστεί τα δικαιώματά της. Επομένως, και το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να κρίνει τους λόγους για τους οποίους έγγραφα στα οποία δεν επιτράπηκε η πρόσβαση εμπίπτουν στην εξαίρεση που αντλείται από την προστασία του δημοσίου συμφέροντος (δημόσια ασφάλεια) και όχι στην εξαίρεση που αντλείται από την προστασία του απορρήτου των διασκέψεων του Συμβουλίου.
- 123 Εν προκειμένω, το Συμβούλιο δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι δεν είναι σε θέση να διευκρινίσει την εφαρμογή της εξαίρεσης αυτής χωρίς να διακυβεύεται η ουσιώδης λειτουργία της επίδικης εξαίρεσης, όπως προκύπτει από την ίδια τη φύση του δημοσίου συμφέροντος το οποίο πρέπει να προστατεύεται και από τον επιτακτικό χαρακτήρα της εξαίρεσης αυτής. Πράγματι, το υπηρεσιακό σημείωμα του Elsen καταδεικνύει σαφώς ότι ήταν δυνατόν να δοθεί εξήγηση ως προς τους λόγους για τους οποίους ορισμένα έγγραφα δεν πρέπει να γνωστοποιηθούν στην προσφεύγουσα, χωρίς ωστόσο να γνωστοποιηθεί το περιεχόμενό τους.
- 124 Τέλος, όσον αφορά την εξαίρεση που αντλείται από την προστασία του απορρήτου των διασκέψεων, το Συμβούλιο δεν επισήμανε συγκεκριμένα στην επίδικη απόφαση ότι όλα τα έγγραφα που αφορούσε η αίτηση προσβάσεως καλύπτονταν από την εξαίρεση που αντλείται από την προστασία του δημοσίου συμφέροντος (βλ. ανωτέρω σκέψη 119). Συνεπώς, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να αποκλείσει ότι δεν της επιτράπηκε η πρόσβαση σε ένα μέρος των επιδικών εγγράφων επειδή καλύπτονταν μόνο από την εξαίρεση που αντλείται από την προστασία του απορρήτου των διασκέψεων.
- 125 Το περιεχόμενο της επίδικης αποφάσεως δεν επιτρέπει εντούτοις στην προσφεύγουσα, και κατά συνέπεια στο Πρωτοδικείο, να εξακριβώσει αν το Συμβούλιο τήρησε την υποχρέωσή του να σταθμίσει όντως τα εν λόγω συμφέροντα, που προκύπτουν από το άρθρο 4, παράγραφος 2, της αποφάσεως 93/731. Πράγματι, η επίδικη απόφαση αναφέρεται μόνο στο γεγονός ότι τα ζητηθέντα

έγγραφα αφορούν διασκέψεις του Συμβουλίου, συμπεριλαμβανομένων των θέσεων που έχουν λάβει τα μέλη του Συμβουλίου, χωρίς να αναφέρει αν προέβη σε συγκριτική εξέταση σταθμίζοντας, αφενός, τα συμφέροντα των πολιτών που ζητούν πληροφορίες και, αφετέρου, τα κριτήρια τηρήσεως του απορρήτου των διασκέψεων του Συμβουλίου (προαναφερθείσα απόφαση Carvel και Guardian Newspapers κατά Συμβουλίου, σκέψη 74).

- 126 Εξάλλου, η πρώτη απάντηση του Συμβουλίου, η οποία εξάλλου απεστάλη στην προσφεύγουσα στα γαλλικά, μολονότι η προσφεύγουσα συνέταξε την πρώτη αίτησή της στα γερμανικά, περιορίζεται να αναφέρει τις διατάξεις του άρθρου 4, παράγραφος 1, της αποφάσεως 93/731, προς στήριξη της θέσεώς της σύμφωνα με την οποία τα έγγραφα καλύπτονται από την «αρχή τηρήσεως του απορρήτου». Συνεπώς, η πρώτη απάντηση του Συμβουλίου δεν επιτρέπει ούτε στην προσφεύγουσα ούτε στο Πρωτοδικείο να εξακριβώσουν αν το Συμβούλιο πράγματι στάθμισε τα εν λόγω συμφέροντα στο στάδιο εξετάσεως της πρώτης αιτήσεως της προσφεύγουσας.
- 127 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η επίδικη απόφαση δεν πληροί την υποχρέωση αιτιολογήσεως του άρθρου 190 της Συνθήκης ΕΚ και πρέπει να ακυρωθεί, χωρίς να πρέπει να εξεταστούν οι άλλοι προβληθέντες από την προσφεύγουσα λόγοι ούτε να εξεταστεί το περιεχόμενο αυτών καθ'αυτών των εγγράφων.

Επί της αιτήσεως της Ολλανδικής Κυβερνήσεως να ζητήσει το Πρωτοδικείο από το Δικαστήριο έγγραφο συνταχθέν από τις υπηρεσίες του

- 128 Η Ολλανδική Κυβέρνηση υπέβαλε αίτηση στο Πρωτοδικείο για να ζητηθεί από το Δικαστήριο έγγραφο συνταχθέν από την υπηρεσία έρευνας και τεκμηριώσεως για τους σκοπούς της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 30ής Απριλίου 1996, C-58/94, Κάτω Χώρες κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1996, σ. I-2169).
- 129 Επειδή η παρούσα απόφαση δεν στηρίζεται στο έγγραφο αυτό, παρέλκει η απόφανση επί της αιτήσεως αυτής.

Επί της κοινολογήσεως του υπομνήματος αντικρούσεως διά του δικτύου Internet

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 130 Όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 22 ανωτέρω, το Συμβούλιο, με έγγραφο το οποίο παρελήφθη στις 3 Απριλίου 1996, επέστησε την προσοχή του Πρωτοδικείου επί του γεγονότος ότι ορισμένα κρίσιμα για την υπόθεση έγγραφα, συγκεκριμένα το υπόμνημά του αντικρούσεως στην παρούσα υπόθεση, κοινολογήθηκαν διά του δικτύου Internet. Κατά την άποψη του Συμβουλίου, η συμπεριφορά της προσφεύγουσας θίγει την ομαλή διεξαγωγή της διαδικασίας. Το Συμβούλιο επέμεινε ιδιαίτερα επί του γεγονότος ότι το κείμενο του υπομνήματος αντικρούσεως είχε τροποποιηθεί από την προσφεύγουσα πριν από την καταχώρισή του στο δίκτυο Internet. Εξάλλου, αναφέρονταν τα ονόματα και τα στοιχεία των υπευθύνων εκπροσώπων του Συμβουλίου και το κοινό καλούνταν να τους απευθύνει ενδεχόμενα σχόλια επί της υποθέσεως. Το Συμβούλιο ζήτησε από το Πρωτοδικείο να λάβει τα κατάλληλα μέτρα προς αποφυγή παρομοίων πράξεων εκ μέρους της προσφεύγουσας.
- 131 Με έγγραφο που παρελήφθη στις 3 Μαΐου 1996, οι εκπρόσωποι της προσφεύγουσας εξήγησαν ότι δεν έπαιξαν κανένα ρόλο στην κοινολόγηση διά του δικτύου Internet του υπομνήματος αντικρούσεως και άλλων αφορώντων την υπόθεση εγγράφων. Οι εκπρόσωποι της προσφεύγουσας δεν είχαν καμία γνώση των γεγονότων αυτών προτού παραλάβουν το έγγραφο της Γραμματείας του Πρωτοδικείου. Ζήτησαν αμέσως από την προσφεύγουσα να αποσύρει όλα τα έγγραφα από το εν λόγω δίκτυο και την πληροφόρησαν ότι, αν αυτό δεν γινόταν, δεν επιθυμούσαν πλέον να την εκπροσωπούν.
- 132 Η προσφεύγουσα, με παρατηρήσεις οι οποίες παρελήφθησαν στις 24 Μαΐου 1996, επιβεβαίωσε ότι είχε δημοσιεύσει τα έγγραφα στο δίκτυο Internet χωρίς να πληροφορήσει σχετικά τους εκπροσώπους της. Η προσφεύγουσα εξήγησε ότι η τροποποίηση του υπομνήματος αντικρούσεως είχε καθαρά πρακτικούς λόγους και σκοπός της τροποποίησεως αυτής δεν ήταν η αλλοίωση του περιεχομένου του υπομνήματος ούτε η αποδυνάμωση της άμυνας του Συμβουλίου. Η προσφεύγουσα προσπάθησε απλώς να συνοψίσει το υπόμνημα αφαιρώντας ορισμένα αποσπάσματα, λαμβάνοντας υπόψη τον απαιτούμενο για την καταχώριση του υπομνήματος στο δίκτυο Internet χρόνο. Η προσφεύγουσα ουδόλως είχε την πρόθεση να ασκήσει πίεση επί του Συμβουλίου. Τα ονόματα και τα

στοιχεία των εκπροσώπων του Συμβουλίου περιελήφθησαν απλώς επειδή γνώριζαν την υπόθεση και όχι για να ενθαρρυνθεί το κοινό να έρθει απ' ευθείας σε επαφή μαζί τους ατομικώς.

133 Η προσφεύγουσα ανέλαβε την υποχρέωση να μην καταχωρίσει στο δίκτυο Internet ή να καταστήσει δημόσιο κατ' οποιονδήποτε άλλο τρόπο κάθε καινούριο έγγραφο που ανταλλάσσεται μεταξύ των διαδίκων στην υπόθεση και να περιοριστεί στο εξής να αναφέρει την υπόθεση υπό τις συνθήκες δημοσιογραφικές συνθήκες. Η προσφεύγουσα προσέθεσε ότι είχε λάβει την απόφαση να αποσύρει το υπόμνημα αντικρούσεως από το δίκτυο Internet. Εντούτοις, η καταχώριση του εγγράφου στο Internet είχε πραγματοποιηθεί από μια ανεξάρτητη ένωση, την Grävande Journalister (ένωση Σουηδών δημοσιογράφων και αρχισυντακτών ερευνών) η οποία αρνήθηκε να το αποσύρει. Εφόσον το σουηδικό δίκαιο δεν χορηγεί στην προσφεύγουσα έννομο μέσο για να υποχρεώσει την ένωση αυτή να αποσύρει το υπόμνημα, η προσφεύγουσα υπέχει συνεπώς την ευθύνη της εξακολούθησής της καταχώρισεως του υπομνήματος αντικρούσεως στο δίκτυο Internet.

134 Με έγγραφο το οποίο παρελήφθη στις 28 Μαΐου 1996, η Σουηδική Κυβέρνηση διευκρίνισε ότι ο προϊστάμενος της νομικής υπηρεσίας του Υπουργείου Δικαιοσύνης είχε λάβει από την προσφεύγουσα το υπόμνημα αντικρούσεως και ότι, μεταγενέστερα, είχε δώσει αντίγραφο σε δημοσιογράφο, χωρίς αντίρρηση εκ μέρους της προσφεύγουσας. Προς τούτο, η Σουηδική Κυβέρνηση έλαβε υπόψη το γεγονός ότι λεπτομερής περιλήψη της ουσίας του υπομνήματος είχε δημοσιευθεί από την προσφεύγουσα, με μνεία των ονομάτων των εν λόγω εκπροσώπων. Άλλο στοιχείο για την κοινοποίηση του εγγράφου στη δημοσιογράφο ήταν το γεγονός ότι δεν επρόκειτο για έγγραφο το οποίο είχε διαβιβαστεί στη Σουηδική Κυβέρνηση από κοινοτικό όργανο, αλλά από ιδιώτη ο οποίος το είχε στην κατοχή του και είχε ήδη καταδείξει ότι ήταν έτοιμος να το διαδώσει. Συνεπώς, το Υπουργείο ουδαμώς ανεμείχθη στη δημοσίευση του υπομνήματος στο δίκτυο Internet. Η πρωτοβουλία αυτή θα είχε θεωρηθεί ως πρόκληση.

Κρίση του Πρωτοδικείου

135 Βάσει των κανόνων που διέπουν την εξέταση των υποθέσεων ενώπιον του Πρωτοδικείου, οι διάδικοι απολαύουν προστασίας κατά της μη προσήκουσας χρήσης των εγγράφων της διαδικασίας. Έτσι, σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 3, τρίτο εδάφιο, των Οδηγιών προς τον Γραμματέα της 3ης Μαρτίου

1994 (ΕΕ L 78, σ. 32), ουδείς τρίτος, είτε πρόκειται για ιδιώτη είτε για δημόσιο φορέα, έχει το δικαίωμα προσβάσεως στον φάκελο της υποθέσεως στα έγγραφα της διαδικασίας, χωρίς ρητή έγκριση του προέδρου και αφού ακουστούν οι διάδικοι. Εξάλλου, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 116, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο πρόεδρος μπορεί να εξαιρέσει, από την ανακοίνωση προς παρεμβαίνοντα σε μια υπόθεση, απόρρητα ή εμπιστευτικά στοιχεία.

- 136 Οι διατάξεις αυτές αντανακλούν τη γενική αρχή της χρηστής απονομής της δικαιοσύνης βάσει της οποίας οι διάδικοι έχουν δικαίωμα να υπερασπίζονται τα συμφέροντά τους ανεξαρτήτως κάθε εξωτερικής επιδράσεως, ιδίως εκ μέρους του κοινού.
- 137 Επομένως, διάδικος στον οποίο επιτράπηκε η πρόσβαση σε έγγραφα της διαδικασίας άλλων διαδίκων μπορεί να κάνει χρήση του δικαιώματος αυτού μόνο για να υπερασπιστεί την υπόθεσή του, αποκλεισμένου κάθε άλλου σκοπού, όπως η πρόκληση κριτικών εκ μέρους του κοινού ως προς επιχειρήματα που προβάλλονται από άλλους διαδίκους της υποθέσεως.
- 138 Εν προκειμένω, προκύπτει σαφώς ότι οι πράξεις της προσφεύγουσας, δηλαδή η καταχώριση τροποποιημένου υπομνήματος αντικρούσεως στο δίκτυο Internet, μαζί με πρόσκληση προς το κοινό για την αποστολή σχολίων στους εκπροσώπους του Συμβουλίου, με μνεία των αριθμών τηλεφώνων και fax, είχαν ως σκοπό να ασκήσουν πίεση στο Συμβούλιο και να προκαλέσουν το κοινό να ασκήσει κριτική των εκπροσώπων του θεσμικού οργάνου κατά την άσκηση των καθηκόντων τους.
- 139 Οι πράξεις αυτές συνιστούν καταστρατήγηση της διαδικασίας, η οποία θα ληφθεί υπόψη κατά την κατανομή των εξόδων (βλ. κατωτέρω σκέψη 140), δεδομένου ότι το γεγονός, αυτό το οποίο προκάλεσε αναστολή της διαδικασίας κατέστησε αναγκαία την υποβολή συγκεκριμένων και συμπληρωματικών παρατηρήσεων εκ μέρους όλων των διαδίκων της υποθέσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

- ¹⁴⁰ Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα ζήτησε την καταδίκη του Συμβουλίου στα έξοδα. Πάντως, σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 3, του ιδίου κανονισμού, το Πρωτοδικείο μπορεί να κατανεύμει τα έξοδα ή να αποφασίσει ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα εφόσον συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι. Λαμβανομένης υπόψη της καταστρατηγήσεως της διαδικασίας για την οποία είναι υπεύθυνη η προσφεύγουσα, το Πρωτοδικείο αποφασίζει ότι το Συμβούλιο θα φέρει μόνο τα δύο τρίτα των δικαστικών εξόδων της προσφεύγουσας.
- ¹⁴¹ Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, οι παρεμβαίνοντες φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση του Συμβουλίου της 6ης Ιουλίου 1995, με την οποία το Συμβούλιο αρνήθηκε στην προσφεύγουσα την πρόσβαση σε ορισμένα έγγραφα σχετικά με την Ευρωπαϊκή Αστυνομική Υπηρεσία (Europol).**

- 2) Το Συμβούλιο φέρει, εκτός από τα δικά του έξοδα, τα δύο τρίτα των εξόδων της προσφεύγουσας.
- 3) Το Βασίλειο της Δανίας, η Γαλλική Δημοκρατία, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, το Βασίλειο της Σουηδίας και το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Lenaerts

Lindh

Azizi

Cooke

Jaeger

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 17 Ιουνίου 1998.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Η Πρόεδρος

P. Lindh